

Arrest

nr. 249 965 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BOAMAH
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 september 2020 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BOAMAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 15 november 2019 aan bij de Belgische ambassade te Addis-Ababa, om een visum gezinshereniging te doen afleveren, dit als echtgenote van een in België verblijfsgerechtigde derdelander.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 15 september 2020 een beslissing tot weigering van het gevraagde visum. Deze beslissing betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 15/11/2019 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van B.H.N., ° 01/01/1995, Temajila van Eritrese nationaliteit om de echtgenoot in België, B.G.T., ° 01/01/1993 van Eritrese nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 24/01/2010 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Meneer heeft een zoon, B.N.T, 03/07/2008 met M.T.Y.

Meneer verklaarde nooit gehuwd geweest te zijn met mevrouw M.T.Y.

Het zoon, B.T. heeft een DNA-beslissing gekregen

Het huwelijk met H.N. is gearrangeerd door beider families

Betrokkenen huwden op 24/01/2010

Mevrouw is ervan op de hoogte dat hij een kind heeft met een andere vrouw

Betrokkenen hebben 6 maanden samengewoond in een huurhuis

Ze hebben mekaar de laatste keer gezien in september 2010 toen meneer naar Soedan vertrok

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 14/07/2020 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 05/08/2020 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen :

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen B.G.T. en B.H.N voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen.

Overwegende dat een niet gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en dat daarom bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art. 12bis§5 en 6.

-wat betreft de akte : betrokkenen zijn op 24/01/2010 religieus gehuwd voor de orthodoxe kerk in Gejeret in Eritrea. Het huwelijk werd op 25/01/2010 officieel geregistreerd bij de burgerlijke stand te Asmara. Het document is echter niet gelegaliseerd zodat de echtheid ervan onmogelijk gegarandeerd kan worden.

-minderjarigheid van de vrouw : mevrouw was op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking nog minderjarig. Ze was pas 15 jaar geworden. De vraag rijst of een minderjarige wel volwaardig kan toestemmen om in het huwelijk te treden en of dit wel een geldig huwelijk is. Kindhuwelijken worden geacht strijdig te zijn met de kinderrechten.

-verblijfsvoordeel voor mevrouw : door nu de huwelijksakte aan te bieden, op een moment dat de man in België verblijfsrecht geniet als erkend vluchteling, is er een verblijfsvoordeel aan verbonden voor de vrouw die momenteel in Addis-Abeba (Ethiopië) blijkt te verblijven. Nu meneer verblijf heeft in België, ziet zij haar kans om gezinshereniging aan te vragen

-gearrangeerd huwelijk : het huwelijk werd door de families van betrokkenen geregeld. Betrokkenen kenden mekaar niet voor de voltrekking van het huwelijk. Mevrouw was nog minderjarig en had waarschijnlijk amper zeggenschap.

-weinig tot geen huwelijksleven : na het huwelijk d.d. 24/01/2010 zouden ze 6 maanden samengewoond hebben in een door meneer gehuurd huis. Dan is meneer uit Eritrea weggegaan, zonder iets tegen zijn vrouw te zeggen. Hij contacteerde haar terug enkele tijd later vanuit Soedan. Meneer is dan uiteindelijk naar Israël doorgereisd, waar hij 6 jaar verbleven heeft. Vervolgens legde hij een hele route af via Rwanda, Oeganda, Zuid-Soedan, Soedan, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk om uiteindelijk in België uit te komen. Van een stabiel huwelijk is er dus nog geen sprake geweest. Hij heeft haar al 10 jaar niet meer in levende lijve gezien. Het is weinig realistisch dat een gearrangeerd huwelijk tussen mensen die mekaar niet kenden en jaren gescheiden geleefd hebben, nu in België plots in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren. Uit andere dossiers weten we intussen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen.

-groot leeftijdsverschil : meneer is 12 jaar ouder dan mevrouw. Zij was nog maar 15 jaar oud toen het huwelijk werd afgesloten. Hij had al een zoontje N.T.B. 03/07/2008 bij een andere vrouw.

-relatiebewijzen : er zijn foto's van het huwelijksfeest. Meneer stuurt geld op naar zijn vrouw en ze houden contact via smartphone, zodat ze kunnen communiceren via messenger. De inhoud van de communicatie kan niet worden nagegaan aangezien ze Tigrinya spreken. Dergelijke bewijzen zijn echter niet doorslaggevend, want ook in de dossiers waar de naar België overgekomen partners nadien terug verdwenen zijn, werden dergelijke bewijzen voorgelegd.

-het zoontje van meneer zou thans bij mevrouw in Addis-Abeba verblijven. Het is de bedoeling dat hij ook mee naar België komt. Waarschijnlijk zal zijn moeder daarna op haar beurt ook weer gezinshereniging aanvragen.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijks-instituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster werpt in een eerste middel op:

"Schending van art. 40bis § 2 eerste lid, 4° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gelet de gegevens van het dossier, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid, zorgvuldigheidsnorm, evenredigheidsnorm - onjuiste interpretatie van de voorgebrachte gegevens."

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221 ;475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens, dienstige stukken en deze ook op een juiste wijze moet bekijken;

De verwerende partij moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Verzoekster legde dienaangaande de hogervermelde stukken neer:

Foto's van het huwelijk en een huwelijkscertificaat. Dat verzoekster met referentiepersoon gehuwd is, wordt aangetoond, (stuk 2).

Dat deze stukken ook werden neergelegd in het kader van de visumaanvraag.

Referentiepersoon was op de vlucht en kon daarom geen levensgemeenschap vormen met verzoekster.

Zodra het kon, is referentiepersoon verzoekster gaan bezoeken om de draad op te pikken en de leefgemeenschap te hervatten.

Dat het leeftijdsverschil en het gearrangeerd huwelijk dat verwerende partij aanhaalt er niet toe doet, omdat het gebruikelijk is in het herkomstland van verzoekster en referentiepersoon.

De verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van 40bis § 2 eerste lid, 4° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bij het nemen van de bestreden beslissing, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid, zorgvuldigheidsnorm, evenredigheidsnorm - onjuiste interpretatie van de voorgebrachte gegevens..

Haar beslissing is op een niet-redelijke en niet-zorgvuldige wijze voorbereid en uitgesproken en op een onjuiste interpretatie van de voorgebrachte gegevens."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet: deze wetsbepaling heeft betrekking op gezinshereniging van ascendenten met een Unieburger, daar waar

verzoekster als echtgenote gezinshereniging beoogt met een in België verblijfsgerechtigde derdelander. Haar situatie ressorteert derhalve niet onder artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, zodat zij de schending hiervan ook niet dienstig kan opwerpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarnaar verzoekster verwijst in haar betoog, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekster geen beroep kan doen op deze bepaling. Hierbij wordt aangegeven dat de overgemaakte Eritrese huwelijksakte niet werd gelegaliseerd, zodat de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Verweerder verduidelijkt dat in deze omstandigheden een onderzoek conform artikel 12bis, §5 en 6 van de Vreemdelingenwet zich opdringt. Verder worden concreet de redenen geduid waarom verweerder van oordeel is dat uit de omstandigheden blijkt dat het huwelijk, in hoofde van beide partners of één van hen, enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Op grond hiervan concludeert verweerder dat hij het huwelijk niet erkent, zodat dit ook geen recht op gezinshereniging kan openen. Verzoekster toont niet aan dat de motieven haar niet in staat stellen zich erop te verdedigen. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt alleszins dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, die zij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *"Het redelijkheidsbeginsel"*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het advies van de procureur des Konings heeft ingewonnen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. In de bestreden beslissing wordt het advies van de procureur des Konings van 5 augustus 2020 weergegeven. Deze besloot dat verzoeksters huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven dat is verbonden aan de staat van het huwelijk. Op basis van verschillende elementen die hij toelicht komt verweerder tot dezelfde conclusie. Zoals gezegd, erkent hij hierdoor het huwelijk niet, zodat dit niet het recht op gezinshereniging kan openen.

3.7. Verzoekster benadrukt dat zij een huwelijkscertificaat en foto's van het huwelijk heeft neergelegd, waaruit zij concludeert dat duidelijk is aangetoond dat zij is gehuwd met de referentiepersoon. De Raad

dient evenwel op te merken dat de omstandigheid van een voltrokken huwelijk niet ter discussie staat. Verweerder erkent dat verzoekster en de referentiepersoon in Eritrea in het huwelijk zijn getreden. Wel is hij in de bestreden beslissing van oordeel dat het aangegane huwelijk er niet op is gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, doch enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Door louter te benadrukken dat een huwelijk heeft plaatsgevonden, brengt verzoekster deze beoordeling dan ook niet aan het wankelen.

3.8. De Raad dient verder op te merken dat verzoekster ingaat op drie overwegingen in de bestreden beslissing, met name: *“weinig tot geen huwelijksleven”, “gearrangeerd huwelijk”* en *“groot leeftijdsverschil”*. Zoals in de bestreden beslissing werd gesteld, betreft het de combinatie van de verschillende factoren die ertoe heeft geleid dat verweerder van oordeel is dat met het huwelijk in casu geen duurzame levensgemeenschap wordt beoogd, doch wel een verblijfsrechtelijk voordeel. Verzoekster kan de gehele beoordeling niet onderuit halen, door slechts in te gaan op enkele overwegingen en de andere overwegingen volledig onbesproken te laten. Daargelaten de vraag of verzoeksters kritiek in wezen niet de Raad ertoe verplicht een standpunt in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, waartoe hij geen rechtsmacht heeft, merkt de Raad op dat verzoeksters betoog aangaande de voorgaande drie overwegingen slechts uiterst beperkt is. Zo stelt zij dat de referentiepersoon op de vlucht was en daarom geen levensgemeenschap met haar kon vormen, doch dat de referentiepersoon zodra hij kon verzoekster is gaan opzoeken om de draad op te pikken. Hiermee gaat zij evenwel niet in op de omstandigheid dat de referentiepersoon uit Eritrea is vertrokken, zonder iets tegen haar te zeggen. Evenmin toont zij hiermee aan waarom het niet mogelijk was een huwelijksleven te onderhouden in Israël, alwaar de referentiepersoon gedurende zes jaar heeft verbleven. Verzoekster toont niet aan dat het onredelijk is te stellen dat *“het weinig waarschijnlijk [is] dat een gearrangeerd huwelijk tussen mensen die mekaar niet kenden en jaren gescheiden geleefd hebben, nu in België plots een duurzame levensgemeenschap zou resulteren”*. Wat betreft het leeftijdsverschil en het gearrangeerde karakter van het huwelijk, stelt verzoekster louter dat dit gebruikelijk is in Eritrea. Het is echter niet omdat deze omstandigheden gebruikelijk zijn in het herkomstland van verzoekster en de referentiepersoon, dat verweerder dit niet zou kunnen betrekken in zijn onderzoek. Verzoekster gaat er voorts aan voorbij dat verweerder ook valt over haar leeftijd op het ogenblik dat zij in huwelijk trad met de referentiepersoon. Zo was verzoekster op dat ogenblik nog maar net vijftien jaar geworden. Verweerder stelt zich de vraag *“of een minderjarige wel volwaardig kan toestemmen om in het huwelijk te treden en of dit wel een geldig huwelijk is”* en is van oordeel dat *“kindhuwelijken worden geacht in strijd te zijn met de kinderrechten”*. Verzoekster brengt hiertegen niets in.

3.9. Verzoekster toont niet aan dat verweerder bij het treffen van de beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk of op disproportionele wijze tot zijn besluit is gekomen

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.10. Verzoekster voert in haar tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Verzoekster voegt zich samen met een erkende vluchteling, wonende in België. Ze vormen een gezinscel. Dat ze hiermee een affectieve- en een financiële band bewijzen: de referentiepersoon is gehuwd met de verzoekster.

Gelet op het feit dat er sprake is van een hecht gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, (echtgenoot - echtgenote), diende de verwerende partij rekening te houden met de mogelijk schending van artikel 8 EVRM, hetgeen de verwerende partij niet gedaan heeft.

De verwerende partij maakt zich derhalve hierbij schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM.

Het is niet omwille van het feit dat de verwerende partij meent dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10,1,1,4 van de Vreemdelingenwet (betwist op zich), dat verzoekster zich niet kan bevinden in een gezinssituatie die dient beschermd te worden overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Verzoekster meent dat het gezinsleven dat zij onbetwistbaar heeft met de referentiepersoon op disproportionele wijze wordt aangetast, in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd welke motieven opgesomd in alinea 2 van artikel 8 EVRM de aantasting van het gezinsleven zouden rechtvaardigen, noch in welke mate deze aantasting proportioneel zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven.

Onder het recht op respect van het privé-leven, toegekend door de internationale beschermingsinstrumenten van de rechten van de mens, moet worden verstaan als « het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, sexuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd» (J.-L. RENCHON, «La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed, Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In het onderhavig geval, moet het onderzoek naar de proportionaliteit uitgevoerd worden, rekening houdend met dit recht op het privé-leven.

De Raad van State, preciseert in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744)

Paragraaf 2 van deze zelfde beschikking staat geen inmenging in dit recht toe dan op voorwaarde dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in deze paragraaf en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Naast deze "principes" doet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt.

Ten eerste is er het pertinentie criterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken. Inzake quod certe non.

Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In casu kan moeilijk worden aanvaard dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft. Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways

as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij op voormelde vragen geen antwoord.

Besluit:

Dat verzoekster aldus aantoont dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op privé- en familielevens zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing met deze gegevens verzuimt rekening te houden."

3.11. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, houdt dit artikel geen verplichting in voor staten om een huwelijk te erkennen dat is aangegaan door een minderjarig kind. Dergelijke relatie moet niet worden gekwalificeerd als een "gezinsleven" in de zin van dit verdragsartikel (EHRM 8 december 2015, Z.H. and R.H. t. Switzerland).

3.12. Zelfs indien het huwelijk, ondanks de minderjarigheid van verzoekster, zou kunnen duiden op het bestaan van een gezinsleven, dient er tevens sprake te zijn van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Teneinde een beschermenswaardig gezinsleven te vormen en aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te ressorteren, dient een huwelijk wettelijk en oprecht te zijn ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

3.13. In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Deze beoordeling wordt door verzoekster niet aan het wankelen gebracht. Er is in casu dan ook geen sprake van een onder artikel 8 van het EVRM vallend beschermenswaardig gezinsleven of een privéleven zoals verzoekster het duidt in haar verzoekschrift, zodat verweerder dan ook geen verdere belangenafweging in dit kader diende te verrichten. Het theoretisch betoog van verzoekster aangaande artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. De concrete invulling van de 'fair balance'-toetsing speelt immers enkel een rol indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, quod non in casu. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij van oordeel is dat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet, dat voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA